

Arrest

nr. 284 215 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving. De reden luidt als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Doordat verwerende partij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te overhandigen heeft overgemaakt op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoeker op 22.08.2020 bij een (arbeids)ongeval zeer zwaar gewond geraakt waarbij het linkeronderbeen van verzoeker uiteindelijk geamputeerd moest worden.

Dat de toenmalige werkgever van verzoeker het arbeidsongeval destijds niet heeft aangegeven en dat deze man hiervoor vermoedelijk niet professioneel voor is verzekerd of er geen familiale polis voorhanden is.

Aangezien de vorige raadsman op 02.08.2021 de werkgever van verzoeker in gebreke heeft gesteld om zo snel mogelijk klaarheid te scheppen over deze situatie (stuk 23).

Aangezien de vorige raadsman van verzoeker eveneens op 02.08.2021 het Federaal Agentschap voor Beroepsrisico's (Fedris) heeft aangeschreven om aangifte te doen van het arbeidsongeval van verzoeker en met het verzoek om een onderzoek in te stellen naar de omstandigheden van het ongeval (stuk 24).

Aangezien de raadsman van de werkgever van verzoeker, Dhr. F. T., op 22.09.2021 officieel heeft meegedeeld dat Dhr. T. betwist dat om een arbeidsongeval ging (stuk 25).

Aangezien gelet op het bovenvermelde Fedris bij schrijven dd. 20.12.2021 aan de vorige raadsman van verzoeker heeft meegedeeld dat het ongeval van 22.08.2020 voorlopig door Fedris niet kan worden opgenomen als arbeidsongeval, doch dat de Arbeidsauditeur op de hoogte wordt gebracht en Fedris wacht op een antwoord van de Arbeidsauditeur en dat de verjaringstermijn loopt tot 22.08.2023 (stuk 26).

Aangezien de huidige raadsman van verzoeker op 03.02.2022 Fedris heeft gecontacteerd en dat Fedris heeft meegedeeld dat de stand van zaken werd opgevraagd bij het Arbeidsauditoraat van Gent (stuk 27).

Aangezien de huidige raadsman van verzoeker op 03.02.2022 eveneens het Arbeidsauditoraat heeft gecontacteerd (stuk 28).

Aangezien de substituut-arbeidsauditeur op 03.02.2022 heeft meegedeeld dat het vooronderzoek nog lopend is (stuk 29).

Aangezien het niet ontkend kan worden dat verzoeker zich in een zeer prangende humanitaire situatie bevindt en onbetwistbaar invalide is.

Aangezien verzoeker zijn rechten wil doen gelden tegenover de werkgever en een schadevergoeding wenst te bekomen.

Aangezien verzoeker vreest dat dit niet mogelijk of minstens veel moeilijker zal zijn indien verzoeker niet meer in het Rijk zou verblijven.

Dat verzoeker minstens in België wenst te blijven tot er klaarheid komt over het ongeval zodat verzoeker een schadevergoeding kan bekomen.

Aangezien bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen. Aangezien om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden zal overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren (L.P. SUETENS, “Algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, T.P.B., 1981, p. 87). Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen, maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 17de editie 2006, p. 60).

Aangezien verwerende partij op zijn minst had kunnen wachten tot er meer klaarheid is over het arbeidsongeval van 22.08.2020 van verzoeker en of verzoeker aanspraak kan maken op een schadevergoeding om dan te oordelen of een bevel om het grondgebied te verlaten aan de orde zou zijn.

Aangezien het niet aan verzoeker verweten kan worden dat het strafonderzoek nog lopende is.

Aangezien verzoeker ook beschikt over een geldig paspoort (stuk 2).

Dat er wel degelijk een wanverhouding is tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en het nadeel dat verzoeker hiermee zal lijden indien verzoeker het grondgebied van het Rijk dient te verlaten. Niet enkel heeft verzoeker tengevolge van zijn zware letsels een nauwgezette medische opvolging en behandeling nodig, maar ook zal het voor verzoeker vanuit het buitenland veel moeilijker, zonet onmogelijk, zijn om

zijn rechten te doen gelden in België om een schadevergoeding te bekomen voor het zware (arbeids)ongeval van 22.08.2020.

Dat verwerende partij is dus onredelijk geweest door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Dat het enig middel van verzoeker ernstig en gegrond is.”

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of en geldig visum.

Verzoeker stelt dat hij beschikt over een geldig paspoort. Daarmee toont hij echter niet aan dat ten onrechte toepassing wordt gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, nu hij niet betwist dat hij geen geldig visum heeft of anderszins op legale wijze in het Rijk verblijft.

Verzoeker acht het redelijkheidsbeginsel geschonden en stelt dat de verwerende partij op zijn minst had kunnen wachten tot er meer klaarheid is over de procedure inzake zijn arbeidsongeval en de schadevergoeding. Ter zitting legt hij een stuk neer waarin de substituut-arbeidsauditeur op 3 november 2022 meedeelt dat het vooronderzoek nog lopende is.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker beweert dat het voor hem vanuit het buitenland veel moeilijker, zonet onmogelijk zal zijn, om zijn rechten te doen gelden en een schadevergoeding te bekomen voor zijn arbeidsongeval. Echter, hij toont op geen enkele manier aan dat zijn aanwezigheid in België vereist is voor de afwikkeling van de procedure en dat zijn belangen niet kunnen worden behartigd door zijn raadsman. Overigens kan er nog op worden gewezen dat, indien zijn persoonlijke verschijning alsnog noodzakelijk zou zijn, hij een visum kan vragen om België opnieuw, legaal, binnen te komen. Ten overvloede wijst de Raad op het standpunt van de verwerende partij, waar zij in haar nota stelt dat er geen sprake is van een gedwongen verwijdering en dat verzoeker haar een verzoek tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek zou kunnen richten, in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij ten gevolge van zijn zware letsels een nauwgezette medische behandeling en opvolging nodig heeft, wijst de Raad erop dat deze problematiek hem ertoe had gebracht om een verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen en dat deze aanvraag voorafgaandelijk aan het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ongegrond werd verklaard. Verzoeker voegde deze beslissing bij zijn verzoekschrift en weet dus dat de verwerende partij van oordeel is dat zijn medische problematiek een terugkeer naar zijn land van herkomst niet in de weg staat omdat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij leidt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en evenmin dat die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat deze beslissing hem niet persoonlijk ter kennis werd gebracht zodat de beroepstermijn ertegen nog niet is beginnen te lopen, maar hij gaat eraan voorbij dat hij wél het samen met die beslissing per mail ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten heeft aangevochten met het huidige beroep. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker door deze manier van handelen een goede rechtsbedeling in de weg staat, kon in ieder geval van hem worden verwacht dat hij zou aannemelijk maken dat het bevel om het grondgebied niet kon worden genomen omwille van zijn medische situatie en nood aan behandeling en opvolging. Hij voert dienaangaande geen enkel concreet argument aan en blijft dus volledig in gebreke.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS